

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VII. Ordinem decretorum divinorum in Electione secundum suam
sententiam proponunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

tas alterius decreti illius de conferendo media-
lia, sine quibus fides concipi & haberi nequit, imo
per quæ ingenerari etiam fides & potest & solet;
tamen revera fructus non nisi *κατα χάριτος* dici
potest: cum ea posita fieri nihilominus possit (et si
Deus per sapientiam suam non verit aliter futurum)
ut nemo credat, & omnes omnino infideles ma-
neant: & alioquin etiam Reprobationis illius ge-
neralis fructus aut consequens infidelitas etiam
dicenda foret, quod absurdum est.

Electiois vero quæ ad gratiam est, fructus dici
potest hætenus, quod beneficio illorum mediocrū.
quæ per gratiam suppeditantur, homo non tantum
potens redditur ad credendum, sed actu etiam
credit & fidem concipit, adeo ut gratiæ, tanquam
causæ primæ ac principali, & solum supernatura-
liter operanti, tribuendum sit, quod quis credat &
in fide perseveret. Neque tamen hoc sensu fructum
Electiois huius dici credendum est, quasi ex illa
Electioe, sive potius gratiæ huius collatione, ne-
cessario existat & oriatur fides, non aliter quam
fructus ex arbore: sicut enim fides ei cui gratiæ ista
confertur, præscribi non posset & mandari sub
comminatione æternæ pœnæ; & quidem ab eo,
qui eam gratiæ illi vim atque efficacitatem inesse
non tantum novit, sed eandem etiam ipse adhibet
æque usurpat ad fidem ingenerandum. Sed hæc
tantum ratione, quod sine hac gratia fides, inge-
rari nequeat, & beneficio illius solius in omnibus
qui credunt ea ingeneretur & efficiatur.

Per fidem intelligimus de liberatum illum & fir-
mum animi assensum ac fiduciam, quo non tantum
Jesu Christi veluti veræ ac divinæ in hæremus, sed
in ipsum etiam Jesum Christum Sacerdotem ac
Regem unicū, Dominum nostrum à Deo nobis
datum toti recumbimus, ita ut ab eo uno salutem
omnem ac felicitatem expectemus. Fiducia autem
hæc necessario secum involvit atque importat vi-
tæ sanctimoniam, atque integritatem, sive chari-
tatem, & ut sic consideranda semper est: non quod
sanctimonia illa vel fidei forma sit, vel propriè ac
per se partem aliquam objecti constituat, quod in
electione considerandum veniat; sed quod fides,
quæ eligenti Deo obijcitur, sine illa esse nequeat,
eamque de se sua fecunditate gignat atque ema-
nare faciat; fides enim nulla alia hic attendenda est
quam *virtus quæ per charitatem efficitur*, Gal. 5.

Christum cum dicimus esse Electionis Decre-
ti fundamentum, non id tantum volumus, quod
Christus sit caput Electorum & fons bonorum:

omnium quæ ipsi destinatur in Electione; quo-
modo enim hac ratione Electionis fundamentum
esset Christus? sed quod meritum & satisfactionem
Jesu Christi filij sui Deus præire ac præsterni vo-
luerit antequam ullum hominem ad vitam elige-
ret, aut de ullo homine nominatim salvando quip-
piam statuere vellet; non quod agere aliter nullo
modo posset, sed quod justitiæ suæ læsæ rationem
habere vellet, antequam misericordiæ fores pec-
catoribus aperiret ac patefaceret. Verum quidem
esse fatemur, quod affectus sive voluntas salvandi
peccatores dationem aut Decretum de dando Me-
diatore præcesserit; dilexisse enim mundum dicitur
Deus, & ex dilectione filium dedisse, Joannis
3. sed affectus ille & voluntas peremptorium sal-
vandi decretum non erat; alioquin tota satisfac-
tio, propitiatio & meritum Jesu Christi subsecu-
tum inutile futurum fuisset acque frustraneum,
quia neque potest, neque necesse habet reconciliari
aut propitius reddi, qui iam ante peremptori-
oriam & summo amore aliquem diligit ad vitam æ-
ternam. Itaque Christus ex sententia nostra decreti
ipsius electionis fundamentum est dupliciter,
Primo, quia nisi Decretum de dando Mediatore
præcessisset, non potuisset decretum de salvandis
ijs, qui in Mediatorem credunt, locum habere. De-
inde, quia Justitiæ divinæ, quæ obstabat quo mi-
nus Deus in gratiam simpliciter cum peccatoribus
redire vellet, per Mediatorem satisfactum est, adeo
ut ea satisfactione primum interveniente deinde
æternam vitam his & illis assignare, & per eum ip-
sum Mediatorem totum salutis negotium admini-
strare constituerit.

VII. Ex quibus omnibus manifesto liquet, quis
ordo Decretorum divinatorum à nobis statuatur in
Electioe & Reprobatione: hic videlicet:

1. Deus ad gloriam & laudem redundantis boni-
tatis suæ decrevit creare hominem ad imaginem
suam.

2. Hac ratione creato homini legem posuit, quæ
præstari ab eo non tantum possibile, sed & æquissi-
mum erat, addita proinde comminatione mortis si
eam transgredereetur.

3. Cum Adam liberrimè transgressus esset legem
hanc, ac proinde malo mortis ac condemnationis
non se ipsum modo, sed Deo ita ordinante, per na-
turalem generationem posteros omnes involvis-
set, mansit quidem affectus misericordiæ in Deo
ad liberandum hominem miserum, sed quia obsta-
bat

bat iustitiam, quæ læsa erat, & veritas comminationis divinæ, quo minus transgressor tali beneficiis, in actum exire non voluit Deus misericordiam suam, nisi prius iustitiæ satisfactum esset, & ante omnia manifestum fieret, Deum peccatum serid odisse & iustitiam amare.

4. Huic autem ut satisficeret, Mediatorem constituit voluit, qui pro peccatoribus omnibus piaculatis victima fieret, & pro ijs mortem subiret, qui per sanguinem suum ad eorundem reconciliationem effusum jus acquireret salutem & vitam æternam certa lege ijsdem conferendi.

5. Sanguine hoc effuso, vel ut effuso considerato, decrevit Deus ut omnes ij qui in Redemptorem illum verè crederent & in fide ad finem usque vitæ perseverarent, ex misericordia & gratia salutis & vitæ æternæ per eum participes fierent, ij vero qui credere in illum nollent, & in incredulitate atque inobedientia illa sua perseveraturi essent, ea propter æternæ mortis & condemnationis pœna plecterentur.

6. At vero quia fieri non poterat, ut peccatores ex seipsis aut virtutibus suis naturalibus crederent in hunc Redemptorem suum, & in fide tali perseverarent, ac proinde ut nō credentes rei incredulitatis peragerentur, hinc est, quod Deus decreverit ijs media ad fidem & respicientiam necessaria & sufficientia suppeditare per quæ aut actu & re ipsa ad fidem concipiendum idonei redderentur, aut ad fidem tandem aliquando concipiendum magis magisque disponerentur, præpararentur, & quasi gradibus quibusdam pro-eherentur.

Ex quo ultimum deinde Decretum fuit de salvandis nominatim illis, qui beneficio mediorum illorum credituri, & in fide perseveraturi erant, damnandis vero vel reprobandis à salute illis, qui ad finem usque vitæ impenitentes & increduli mansuri erant, aut saltem in incredulitate morituri.

Hæc est Remonstrantium ipsissima sententia, ex Catholicis Doctoribus collecta, postquam agnoverunt & senserunt, quod reliqui Calviniani Doctores, Factionis Gomaristæ, sive Ante sive Postlapsarij illi sint, Christianum populum in blasphemias & exitum æternum sua Confessione Belgica, & Catechismo Heidelbergensi præcipitæ, Et de quibus, nempe tam Confessione quam Catechismo nunc amplius agendum est, ut eorum medullam Catholici penetrent & Calvinianorum in Germania oratorum obruraro.

VIII. Quemadmodum iam in Articulo de Prædestinatione Calvinistæ in Hollandia dissecti fuerunt in duas aut tres factiones, odio tanto sese prosequentes, quanto aliam quamvis à se dissentientem sectam, ita quoque iidem inter se discordes facti sunt in alijs articulis, qui à prædestinatione pendent aut cum ea connexi sunt, quorum porissimum quatuor capita erant, nempe quæstio, *An Christus D. N. solum pro his passus sit & mortuus, quos vti Antelapsarij dicunt, ante omnia præiisum in Adamo lapsum, Deus elegit absolutè ad salutem, vel ut Sublapsarij fingunt, solum pro his quos Deus ex massa perditionis, absoluta electione prædestinasset; An pro cunctis omnino hominibus, qui ex Adam nati sunt vel porro nascentur, vti defendunt Arminiani, concedentes quod non omnes, nempe aliunde accedente impedimento, passionis eius fructu fruuntur.* Accebat ad hanc controversiam alia consequenter disceptatio: *De Gratia divina auxilijs, & cooperatione cum eâ liberi arbitrij.* Circa quam materiam absurdæ fovebant sententias Gomaristæ, quos idcirco Arminiani vehementer oppugnabant. Denique *5. Controversia eorundem erat de Perseverantia finali Fidelium, circa quam Gomaristæ rursus mire absurda dogmata fovebant, Arminiani vero eademæque reprobantes meliora substituere connebantur, ipso lumine naturæ adversus blasphemias aduersariorum excitati, & libris Catholicorum adiuti.* Quid porro de his quatuor Controversijs materijs senserint adversariæ partes inter Calvinistas digladiantes, facillime ex Remonstrantium Thesibus intelligitur, vtpote è diametro oppositis adversus Assertiones Gomaristarum, Theses has expresserunt Remonstrantes ipsimet in Actorum suorum parte 2. pag. 280. quoad secundæ Controversiæ caput his verbis.

IV. *Theses de Universalitate meriti mortis Christi exhibiti synodo Dordracena A. 1618. 16. Dec.*

1. *Preteritum redemptionis quod Christus Patri suo obtulit, non tantum in se, & per se toti generi humano redimendo sufficiens est; sed etiam pro omnibus & singulis hominibus ex decreto, voluntate, & gratia Dei patris perfolatum est: eoque à participatione fructuum mortis Christi, nemo absolute & antecedente Dei decreto præcipis exclusus est.*

2. *Christus merito mortis sua Deum patrem universo generi humano hæcenus reconciliavit, ut Pater propter ipsius meritum, salus iustitiæ & veritate sua, novum*